

Ontheemd

Vernederend, dat was het.

De priesteres werd aan een ketting de loopplank afgesleurd. Ruw schuurde de met kristallen bezette halsband langs haar hals en sneed in haar huid. De jonge vrouw onderdrukte een kreet van pijn. Bloeddruppels welden op, vielen glinsterend als robijnen op de witte zijde van haar mantel. Nog voor ze de wal bereikte, viel ze halverwege de loopplank kreunend op haar knieën.

‘Beschadig de waar niet. We vangen niet iedere dag zo’n mooi exemplaar,’ zei een raspende stem vanaf het middendek.

‘Uw wil, verhevene,’ zei haar bewaker met ontzag in zijn stem.

Serina Gabraldi keek met betraande ogen over haar schouder. De geestelijke staarde haar emotieloos na. Haar blik bleef rusten op de rune die op zijn voorhoofd was getatoeëerd, een zilverwitte plek die blikkerde in het zonlicht. Toen dwong een ruk aan de ketting haar weer in beweging te komen. Heel even ving ze een glimp op van haar gezicht, dat in het rimpelloze water onder de loopplank werd weerspiegeld. Van platinablond haar dat in vette slierten neerhing, van een gescheurde en bebloede witte mantel. Het was ronduit ontluisterend. Hoelang was het geleden dat ze de nieuwe priestermantel voor een van haar slaapkamerspiegels in Sepura had bewonderd? Ze had zelfs een pirouette gemaakt. Eeuwen geleden, leek het wel, hoewel er in werkelijkheid slechts enkele dagen waren verstreken.

Moedeloos strompelde Serina achter haar bewaker aan. Haar stijve spieren protesteerden en het brandende gevoel rond haar hals herinnerde

haar voortdurend aan de energiekristallen, die haar beletten contact met Viguru, haar god, te zoeken.

Ze werd de kade opgetrokken, in de richting van een rij sombere, lemen gebouwen met gesloten luiken. De bewoners – ze zag alleen mannen en jongens – waren uitgelopen om de vangst van het piratenschip van dichtbij te bekijken.

Waar waren de vrouwen?

De mannen staarden haar met grote ogen aan en ze kon wel raden waarom. Haar blanke huid en blonde haar contrasteerden sterk met de getinte huid en het donkere haar van de Kadishiërs. De toeschouwers gingen onveranderlijk sober gekleed, op het armoedige af. Serina zag alleen maar eenvoudige linnen kielen en broeken, stukken touw en repen leer die als broekriem dienstdeden. Vormloze hoofddeksele en stoffige sandalen completeerden het beeld.

De druk op haar hals nam af. Haar bewaker hield in en Serina rechtte haar rug.

Drie figuren maakten zich uit de muur van omstanders los en kwamen op haar af. Het waren runenpriesters, gekleed in lichtblauwe mantels waaronder leren wambuizen zichtbaar waren. De middelste van de drie sprak haar bewaker aan. ‘Is deze voor het Zusterschaphuis bestemd?’

‘Jawel, verhevene, we hebben haar gelukkig onbeschadigd gevangen kunnen nemen.’

De priester trok zijn neus op. ‘Onbeschadigd misschien, maar erg appetijtelijk ziet ze er niet uit. Ze kan wel een stevige schrobbeurt gebruiken.’

Met stijgende verbazing nam Serina de priester van top tot teen op. De man was lang, ruim zes voet, en hij leek niet veel ouder dan zichzelf, ergens in de twintig. Hij was niet onknop, ondanks zijn kaalgeschoren schedel. De hoekige rune op zijn voorhoofd leek iets ingewikkelder van structuur dan die ze bij de priesters op het schip had gezien. Wat haar het meest opviel waren zijn helderblauwe ogen, heel ongewoon voor een Kadishiër.

Serina opende haar mond. ‘Wat is een Zusterschap...?’ Een ruwe hand duwde haar hoofd met kracht naar beneden. Tranen schoten in haar ogen en legden een waas over haar netvlies.

‘Kop houden. Toon respect voor de verhevene Ghelan, discipel van de Derde Cirkel.’

‘Al goed zo,’ zei de lange man op verveelde toon. ‘Breng haar naar de voorste wagen. Geef haar iets te eten, ze kan wel wat vlees op haar botten gebruiken.’ Hij keek naar de geestelijke die van het schip was gekomen. ‘En, wat voor nieuws hebben jullie? Was de reis...’

De rest ontging Serina, want haar bewaker trok haar weg.

Serina’s tocht door het havenstadje verliep als in een afschuwelijke droom. Wat stond haar te wachten, hier in dit barbaarse land? Over Kadish, het Oude Continent, bestonden talloze geruchten, maar niemand kende de harde feiten. Er was nog nooit een Caroliaan van hier teruggekeerd.

De middagzon prikte onbarmhartig in haar nek, evenals de blikken van de onzichtbare kijkers achter ramen en deuropeningen. Een luizige hond sprong op haar af en ontblootte grommend zijn tanden. Haar bewaker gaf het beest een schop waarna het jankend wegkroop. Serina concentreerde zich op haar vuile voeten, bang om te struikelen over een kei of uit te glijden in uitwerpselen. Pas toen haar begeleider vaart minderde, durfde ze op te kijken. Ze hield verrast haar adem in.

Vóór haar doemden drie schepen op, die geen schepen waren. Het waren grote, logge bouwsels, ieder met een enorm zeil waarop een rune was geschilderd. De gevaartes lagen niet in water maar stonden op een groot plein. Hun rechthoekige bodems waren aan beide zijden voorzien van massieve wielen, die rondom waren bekleed met een bruinrode substantie. De voorkant van de bizarre vervoermiddelen was bedekt met vastgekoekt zand.

Piraten waren drukdoende kratten en balen op een van de zeilwagens te laden. Uit haar ooghoeken zag Serina hoe enkele tientallen mannen naast een groezelige herberg stonden te wachten om aan boord te worden toegelaten. Tussen hen in stonden manden en juten zakken. Ze zag geen enkele vrouw. Haar bewaker wees naar een zeilwagen waar op de achtersteven enkele verroeste kooien prijkten. ‘Je nieuwe thuis,’ zei hij op onverschillige toon. Hij trok aan de ketting en ze had geen andere keus dan hem te volgen.

Serina schrok wakker. Ze was zowaar even ingedommeld, een hele prestatie op de schokkende zeilwagen. Ze had sinds haar vertrek uit het havenstadje, nu twee dagen geleden, nauwelijks een oog dicht gedaan. De wagen ratelde

met een behoorlijke snelheid over de vlakke. Het klapperen van het met magische wind gevulde zeil en het kraken van de wielen veroorzaakten een enorm kabaal.

Het stro waarop Serina lag stonk vreselijk, mede omdat ze hier ook haar behoefte moest doen. Beestachtig gewoon! Ze richtte zich moeizaam op, omvatte een van de trillende kooispijlen en bedwong de neiging haar neus dicht te knijpen.

Het landschap dat de drie wagens doorkruisten bracht troost noch afleiding. Kort na hun vertrek had Serina hier en daar nog wel wat groen gezien, maar naarmate de reis vorderde werd de vlakke kaler en droger. Ze reden over een soort weg, die zich alleen door het ontbreken van zwerfkeien en andere obstakels van de omgeving onderscheidde. De enige dieren die ze zag waren de grote roofvogels die boven de karavaan cirkelden, loom zwevend op de door de priesters opgeroepen wind. Het land maakte een doodse indruk. Al rijdend bracht de magische wind nog wat 'verkoeling', maar Serina wist dat de hitte pas echt zou toeslaan als ze eenmaal stopten, zo tegen zonsondergang.

Serina zuchtte en dacht met weemoed terug aan thuis. Voor de zoveelste maal betreurde ze haar beslissing aan de kustpatrouille deel te nemen. Ze had zichzelf aangepraat dat de risico's van zo'n zeereis wel meevielen. De marinekorvetten waren snel en ze was immers niet de enige geestelijke aan boord. Maar ze had de piraten onderschat. De Kadishiërs hadden met meerdere schepen tegelijk aangevallen, met een overmacht aan runenpriesters. Ze hadden iedereen over de kling gejaagd, behalve haar.

Serina omklemde de tralies van haar kooi tot haar knokkels wit werden, boos op zichzelf, boos op de hele wereld. Waarom was ze zo stijfkoppig geweest? Ze had het verzoek van de marine natuurlijk kunnen weigeren. Haar vader had haar dat zelfs nadrukkelijk geadviseerd. Het was te gevaarlijk, had hij gezegd, op die belerende toon waar ze zo'n hekel aan had. De baron, een van de eigenaren van de goudmijnen van Sepura, behandelde haar nog steeds als een kind. Maar ze was verdomme een volwassen vrouw, sterk in de Gave! En de hogepriesteres, die ze als haar rolmodel zag, had tijdens de eredienst gezegd dat iedereen, ongeacht geslacht of afkomst, zijn of haar steentje moest bijdragen. Dus ze was gegaan, uit plichtsbesef

tegenover haar orde, maar vooral om haar vader te laten voelen dat ze haar eigen koers wilde varen. En wat voor een koers! Een traan rolde over haar vuile wang.

De zon zakte langzaam naar de horizon en veranderde in een vurige bol. Serina voelde hoe de magische wind wegviel en zag de monstrueuze rune op het zeil zijn glans verliezen. Ze keek toe hoe de runenpriester bij de mast, degene die Ghelan werd genoemd, het zweet van zijn gezicht veegde. Het moest vermoeiend zijn om zolang achter elkaar de energie van zijn godheid te kanaliseren, ook al werd dat door de runen vergemakkelijkt.

De zeilwagens kwamen tot stilstand en mannen sprongen van het dek op de droge zandgrond. Ze laadden kisten, rollen tentdoek en olielampen uit en begonnen rond de wagens een kamp op te bouwen. De zeilwagens hadden geen kajuiten, dus sliep men in kleine tenten. Iedereen, behalve Serina, zo wist ze intussen. Zij moest in de kooi slapen, in haar eigen vuil.

Alles zou Serina over hebben gehad voor een bad en een stuk zeep, maar water was hier schaars. Ze had al tot haar afschuw bemerkt dat de Kadishiërs hun eigen urine in tonnen verzamelden en door de priesters met een runenritueel lieten zegenen, waarna het als drinkwater werd gebruikt. Ook Serina kreeg het te drinken. Eerst had ze geweigerd, maar de dorst had haar al snel op andere gedachten gebracht. De gezuiverde urine was lauwwarm en had een ietwat weeïge smaak, niet écht walgelijk, maar het idee... Ze onderdrukte een rilling.

Het werd donker en overal werden olielampen ontstoken. De olie verspreidde een typische, ranzige geur die ze tot in haar kooi kon ruiken. Ergens bij de achterste wagen begon iemand op een snaarinstrument te tokkelen, een exotische, melancholieke melodie.

Serina luisterde een tijdje, begon weg te doezelen maar schrok op toen ze voetstappen hoorde naderen. Haar avondeten! De doek boven op haar kooi werd opzijgeschoven en ze zag het silhouet van een man. In het slot werd een sleutel omgedraaid en ze stak haar handen uit om een bord met pap aan te pakken, een inmiddels vertrouwd ritueel.

De man bukte zich en ze zag een blinkend, kaalgeschoren hoofd. Hij kwam haar kooi in! Een vuile, stinkende hand omsloot Serina's mond en smoorde de kreet die ze wilde slaken. Ze rook knoffloek en lampolie en hapte naar adem. Het gezicht van de man kwam vlak bij het hare, zijn

zwarte stoppelbaard schuurde tegen haar opgeheven onderarm. Het was niet Ghelan, maar een van de twee andere runenpriesters, een gedrongen kerel met een stierennek. Zijn borst ging snel op en neer en de scherpe dranklucht die hij uitademde bracht haar bijna aan het kokhalzen.

Serina's panische blik gleed van zijn brandende ogen naar de rune op zijn voorhoofd, die met een eigen kracht leek te pulseren. In paniek probeerde ze een kanaal met haar godheid te openen. Ze reikte uit met haar geest, maar de kristallen halsband deed precies datgene waarvoor hij bestemd was en absorbeerde alle energie.

Serina werd ruggelings in het stro geduwd en de vrije hand van de priester gleed naar haar borsten, naar haar kruis. Haar mantel werd omhooggeduwd en ze begon hevig te spartelen. 'Lig stil, heidense slet,' hijgde de priester, terwijl hij haar wangen bijna fijn drukte. De kristallen rond haar hals beten diep in haar vlees.

Serina sloeg met een vuist tegen zijn schouder, maar de man gaf geen krimp. Ze voelde zijn opwinding en probeerde te gillen. Ze kwam niet verder dan een gesmoord gereutel. Haar betraande ogen sperden zich open, maar het zicht op de walgelijke rune bracht haar aan het duizelen. Ze kneep haar ogen weer dicht. De wereld leek te kantelen.

Ineens hoorde ze een bekende stem. 'Blijf van haar af, Velos.' Serina's ogen vlogen wijd open en ze staaarde met bonzend hart naar de opening van de kooi. Ghelan had de aanrander van haar afgetrokken en hield de uitzinnige man in een ijzeren houdgreep. 'Je neemt iets waar je geen recht op hebt. Verman je. Je onteert de Ene.'

Die laatste woorden leken effect te hebben. Velos staakte zijn geworstel en alle energie leek uit hem weg te vloeien. Een diepe zucht ontsnapte aan zijn lippen en zijn verbeterheid leek plaats te maken voor schaamte. Ghelan liet de man los en keek Serina onderzoekend aan.

De priesteres was op haar knieën gaan zitten, nog trillend van angst. Maar toen ze in Ghelans ogen keek, maakte die angst plaats voor verontwaardiging. De frons op zijn gezicht leek eerder te duiden op irritatie over de mogelijke beschadiging van zijn handelswaar dan op mededogen. Hij pakte een doek uit een van zijn mantelzakken en gaf die aan haar. 'Maak je hals schoon en gebruik dit als verband.' Toen wendde hij zich tot Velos. 'Bereid je voor op de straf van de Ene.'

Velos leek zichzelf weer onder controle te hebben en zijn gezichtsuitdrukking verried niets. ‘Uw wil, verhevene,’ mompelde hij zachtjes, waarna hij een korte buiging maakte en uit het zicht verdween.

‘Wat is dit voor een land,’ siste Serina woedend, ‘waar zelfs geestelijken als beesten tekeer gaan.’ Ze depte met de doek op de plaatsen waar de kristallen de nauwelijks geheelde schaafwonden weer aan het bloeden hadden gebracht.

Ghelan staaarde haar koud aan. ‘Velos zal gestraft worden,’ zei hij kortaf. ‘Wees blij dat je nog leeft.’

‘Blij?’ Serina zei het op een ongelovige toon. ‘Dat ik zó mag leven?’

De lange runenpriester haalde zijn schouders op, sloot de deur van haar kooi en draaide zich om.

‘Wacht,’ riep Serina snel.

‘Je krijgt je eten zo,’ mompelde hij.

‘Waar brengen jullie me heen? Ik hoorde iets over een Zusterschaphuis? Wat is dat?’

‘Dat merk je vanzelf,’ zei hij over zijn schouder, terwijl hij uit haar gezichtsveld verdween.

Serina bleef verbijsterd achter. Toen pas begonnen de tranen achter haar ogen te prikken. Haar lichaam begon ongecontroleerd te schokken en krampen schoten door haar lijf. Ze rolde zich op haar buik, klauwde met haar vingers in het vuile stro en proefde het zout van tranen op haar lippen.

Korte tijd later werd de kooi geopend en een bord naar binnen geschoven. Ze keek niet eens op. Haar eetlust was volkomen verdwenen. Meer dan ooit verlangde ze naar huis, naar haar knusse kamer in het grote huis van haar ouders, vlak bij het seminarie waar ze nog maar kort geleden was afgestudeerd. Haar ouders zouden inmiddels wel hebben gehoord dat de Trots van Tulda niet van haar patrouille was teruggekeerd, dat hun enige dochter vermist en waarschijnlijk dood was. Haar vader zou met zijn vuist op tafel slaan en zeggen dat hij dat eigenwijze wicht nog zó had gewaarschuwd. Maar hij zou het zeggen met tranen in zijn ogen.

Ook haar moeder en haar broer Atos zouden ontredderd zijn, dat wist ze zeker. En wat te denken van Fedor Dezobal, de jonge goudsmid die zo verliefd op haar was? Ze had nu spijt dat ze hem zo bot had behandeld. Hij was geen slechte kerel en ze had hem eerst hoop gegeven, juist omdat

haar vader hem van te lage komaf vond. Ook daarmee had ze haar pa onder zijn neus willen wrijven dat ze haar eigen keuzes wilde maken. Maar in werkelijkheid had ze de gevoelens van Fedor niet kunnen beantwoorden. Ze was altijd al erg nuchter geweest, ambitieus ook, net als haar vader. En zelden of nooit verliefd.

Serina besepte nu dat haar keus mee te gaan op de patrouille ook een manier was geweest even aan Fedors onhandige, soms verstikkende, liefdesbetuigingen te ontsnappen. Ze beet op haar lip. Nu pas wist ze echt hoe het voelde verstikt te worden.

Ze schrok op uit haar gepeins. Het lawaai vanuit het kamp naast de zeilwagens was plotseling verstomd. Het werd doodstil. Serina hief langzaam haar hoofd op en veegde een lok haar uit haar oog.

De mannen in het kamp hadden zich in een brede cirkel verzameld. Midden in die cirkel, naast een lamp, stond een eenzame figuur. Het gelige lamplicht werd door de rune op zijn voorhoofd gereflecteerd. Het was Velos.

Serina zag zelfs van een afstand dat de priester nerveus was. Zijn handen balden zich tot vuisten en ontspanden zich, keer op keer. Hij probeerde strak voor zich uit te kijken, maar zijn blik gleed regelmatig naar de plaats waar de omstanders een doorgang hadden gelaten.

Na een schijnbaar eindeloze tijd kwam Ghelan vanuit de schaduw tevoorschijn en liep tussen de mannen door naar de wachtende priester. Ghelan droeg een mantel die Serina nog niet eerder gezien had. De diepblauwe stof glansde in het licht en zilverkleurige runen sierden de kraag en de mouwomslagen.

Ghelan stelde zich voor Velos op en keek hem strak aan. De gedrongen man sloeg zijn ogen neer en ademde zwaar.

Een van de omstanders, de derde priester, begon een melodie te neuriën die geleidelijk door de anderen werd overgenomen. Het was een donkere, golvende melodie met de eeuwige cadans van de getijden. De mannen begonnen langzaam op het ritme heen en weer te wiegen, als graan wuivend in een zomerbries.

Serina tuurde gebiologeerd naar het bizarre tafereel.

Ghelan keek om zich heen en wees toen naar de man tegenover hem, die bijna een hoofd kleiner was. 'Deze man heeft vanavond geprobeerd te

nemen wat niet van hem is. Daarmee is de Ene onteerd,' zei hij op luide toon. Hij richtte zijn blik weer op Velos. Met enige tegenzin leek het. 'Onderga Zijn straf als een man, Velos.'

Ghelan legde de palm van zijn rechterhand op de rune die het voorhoofd van de ander sierde. Velos kneep zijn ogen dicht en leek zich schrap te zetten. De spieren van zijn stierennek zwollen op en glinsterden van het zweet.

Tussen de vingers van Ghelans hand werd een blauwachtig licht zichtbaar. Velos begon te kreunen.

De omstanders begonnen luider te neuriën en overstemden het gekreun. Velos begon te wankelen en zijn gezicht vertrok van pijn. Ghelan bleef zijn handpalm tegen de rune van de andere geestelijke drukken, een verbeterd trek op zijn gezicht.

Het gegil van Velos zwol aan tot een bijna onmenselijk gekrijs, dat al het andere overstemde. De man had zijn ogen weer geopend en die puilden nu bijna uit hun kassen. Speeksel liep uit zijn geopende mond en zijn knieën knikten.

Serina kon het niet meer aanzien en sloeg haar handen voor haar ogen. Het werd stil.

Toen ze weer durfde te kijken lag Velos languit op de grond, bewusteloos of misschien wel dood. Een straaltje bloed liep uit een mondhoek. Op een teken van de nu vermoeid ogende Ghelan traden twee mannen uit de cirkel. Ze tilden de zware priester op en brachten hem naar zijn zeilwagen.

Ghelan beende naar zijn eigen wagen, die van Serina. Ze volgde hem met haar ogen, maar hij verdween uit haar zicht. En ze had hem nog zoveel te vragen.

De volgende dag stond Velos weer op zijn post, eerst nog wat bleekjes maar al snel weer met de arrogantie die alle runenpriesters eigen leek. Serina kreeg niet de indruk dat de man bij de andere reizigers aan prestige had ingeboet, eerder het tegendeel.

Gelukkig werd ze in de dagen na het voorval niet meer lastig gevallen, ofschoon de geestelijke wond van de aanranding bleef. Ze had zich toch al vies en besmeurd gevoeld, maar nu... Serina walgde van zichzelf.

Ghelan bezocht haar niet en degenen die haar voedsel en water brachten negeerden haar. Serina voelde zich met de dag ellendiger. Ze bad regel-

matig tot Viguru, haar godheid, maar dat gaf maar weinig troost. Zolang ze haar Gave niet kon gebruiken was ze slechts in naam een priesteres.

Na enkele dagen begon het landschap te veranderen. Het werd meer rotsachtig en heuvelig en de 'weg' liep geleidelijk omhoog. Wat bleef waren de kaalheid en de droogte die het hele binnenland leken te kenmerken. Twee keer kwamen ze een colonne zeilwagens tegen en Serina zag ook een paar groepen ruiters. Die reden op vreemd uitzierende beesten met lange poten en nekken en waren van top tot teen in lagen zwarte stof gehuld.

Op de middag van de zesde dag na hun vertrek hoorde Serina de mannen op haar wagen opgewonden praten. Hun zeilwagen begon lichtjes naar beneden te hellen. Ze worstelde zich overeind, en tuurde met samengeknepen oogleden tussen de spijlen van haar kooi door naar de weg vóór hen.

Ze schrok. Ze daalden af in een mijlen breed, kraterachtig dal met een glinsterend meer. En midden uit dat meer verrees een stad. Een aantal lange bruggen verbond de stad met het vasteland. Ze telde er vier, maar wellicht waren er nog meer van die overspanningen aan de andere zijde van de stad.

Doordat de weg nu naar beneden liep, kreeg de zeilwagen meer vaart. Ghelan was opgehouden met het oproepen van de wind en dirigeerde een paar bemanningsleden tot naast de wielen. De mannen trokken aan vreemdsoortige hendels en Serina hoorde een knarsend geluid. Een penetrante stank sloeg van de wielen in haar gezicht en langzaam begon de wagen snelheid te minderen. Serina raakte ervan aan het hoesten, maar ze bleef desondanks in de verte staren, het vreemde tafereel gretig in zich opnemend.

Het meer rond de stad glansde in het zonlicht en toch... er klopte iets niet. Serina likte met haar tong over haar droge lippen. Ze slikte. Het water leek van hieraf niet erg... waterig. Het was eerder alsof het zonlicht gereflecteerd werd door een meerkleurige, olieachtige vloeistof.

Ze reden verder en met hoge snelheid naderden ze een van de bruggen. De stad groeide en groeide en vulde nu Serina's hele blikveld. In heel Carolia had ze nog nooit zo'n grote stad gezien... en nooit zo'n lelijke. Zelfs Sepura was niet meer dan een groot dorp vergeleken bij de enorme massa grauwe gebouwen die ze hier zag. De enige overeenkomst tussen beide steden was het hooggelegen tempelachtige gebouw dat ook hier boven alles uit torende.

De drie zeilwagens passeerden een kleine stadspoort met dakkantelen. In een flits zag Serina enkele mannen in dofzwarte wapenrustingen en met lange speren. Ze konden de brede brug echter ongehinderd oprijden.

De priesteres merkte hoe de mannen op de voorplecht van de wagen verbaasd om zich heen tuurden en steeds onrustiger werden. Ghelan draaide zijn hoofd in haar richting, zorgelijk kijkend. Hij zag hoe ze haar hoofd tegen de spijlen drukte, maar zei niets. De lange runenpriester trommelde met zijn vingers op de reling en richtte zijn blik weer op de stad.

Nu pas zag Serina dat het water in het meer inderdaad een smerige, olieachtige glans had. Verder viel haar op dat er nauwelijks ander verkeer op de brug was, en evenmin op de twee bruggen aan weerszijden van deze.

Ghelan en de andere reizigers leken zich eveneens af te vragen waar de inwoners van de stad waren. De zeilwagen sloeg aan de andere zijde van de brug af en reed een karavaanterrein op. Ghelan sprong meteen na stilstand op de grond en snauwde iets tegen een aansnellende jongeman. Serina zag nog meer zeilwagens op het terrein, maar ook hier waren nauwelijks mensen te bekennen.

De jongeman boog eerbiedig voor Ghelan en beantwoordde zichtbaar nerveus diens vragen. Het gezicht van de runenpriester vertoonde eerst verbazing, daarna ongeloof. Hij draaide zich naar de drie zeilwagens, die nu keurig naast elkaar stonden. ‘De Heilige Dans is gaande,’ riep hij.

‘Tussen wie?’ vroeg iemand op luide toon. Serina herkende de stem van Velos.

‘Tussen de verheven Danobe en... de Godkeizer.’

Die laatste opmerking veroorzaakte een verhit debat onder de reizigers. Serina hoorde uitroepen van verbazing, zelfs woede. Ghelan keek haar vluchtig aan en gaf de jongeman naast hem een bevel. Ze trok haar hoofd weg van de spijlen en liet zich op het stro zakken, ineens doodmoe van alle indrukken die op haar af waren gekomen.

Niet veel later hoorde ze het knarsen van een slot. Ghelan staarde haar ontstemd aan. ‘Meekomen,’ bromde hij, terwijl hij de ketting oppakte die nog steeds aan haar halsband vastzat. Serina stapte verdoemd uit de kooi en moest zich vastklampen aan de reling. Ze werd overmand door duizeligheid en spierkrampen. Een ruk aan de halsketting dwong haar echter om achter Ghelan aan te strompelen. Ze klom voetje voor voetje

een ladder af en bleef met trillende knieën op het met karrensporen doorploegde karavaanterrein staan. Nu pas zag ze de twee paarden die door een bediende werden vastgehouden.

‘Opstijgen,’ beval Ghelan, terwijl hij zelf een voet in de stijgbeugel zette, nog steeds haar ketting vasthoudend.

Serina betwijfelde of ze sterk genoeg was om lang in het zadel te zitten, zeker in deze broeierige hitte. Ze onderdrukte een neiging om te braken en beklom het rijdier voorzichtig. Om haar heen waren de mannen de bagage uit de zeilwagens aan het laden, waarbij ze nog steeds heftig met elkaar discussieerden. Het nieuws over die Heilige Dans, wat dat ook mocht zijn, had de tongen behoorlijk losgemaakt.

Ghelan maakte een klakkend geluid en de rijdieren begonnen langzaam te lopen. Hij leidde Serina de vreemde stad in. Ze reden door smalle straten die langzaam naar boven kronkelden, langs hoekige gebouwen met platte daken. Er waren maar weinig mensen op straat. Degenen die ze passeerden waren sober uitgedost in vale wambuizen en grove broeken. Niemand droeg een wapen. Serina zag nu voor het eerst vrouwen. Die waren in ruw gesponnen, hoog gesloten jurken gekleed. Hun haren waren grotendeels onder hoofdkapjes verborgen en ze hielden hun ogen op de grond gericht. Sommigen hadden kinderen aan hun hand, gedwee en met grote ogen. Waar waren de spelende en joelende kinderen die ze van thuis gewend was?

Bij het zien van Ghelans vaalblauwe mantel en zijn kaalgeschoren hoofd bogen de voorbijgangers vol respect. Serina werd echter genegeerd of meewarig aangestaard. Het maakte haar bewust van haar armzalige voorkomen. Haar ooit witte priestermantel was verworpen tot een vod, dat futloos langs haar besmeurde lichaam omlaag bungelde. En haar lange blonde haren, die thuis menig mannenoog hadden getrokken, waren vet en zaten vol klitten.

Ze reden stapvoets verder en Serina ademde zo min mogelijk door haar neus. In deze hitte was de stank van de open riolen veel erger dan wat ze in Carolia gewend was. Soms woei haar uit een voedselstalletje de geur van kaneel of kruidnagels tegemoet, wat vluchtige herinneringen aan de specerijenmarkt van Sepura, aan thuis opriep. Serina kreeg een brok in haar keel en een beklemmend gevoel van eenzaamheid be kroop haar. Zou